

O vinném sklepe

(U Měšťánků ve Vážanech před dvaceti lety)

Navštívil jsem svého přítele Antonína - vinaře a zastihl jsem ho tam, kde je, jak říká, nejraději, ve sklepe, myslím ve vinném sklepe. Jeho lásku, k této krásné činnosti, vyjadřuje jeho manželka slovy: Co bys na tom světě dělal, kdyby nebylo vína? a odpovědí je - jen mlčenlivé - nevím. Přítel zrovna podruhé stácel úrodu loňského roku - královskou burgundu, jak po staru říkají důvěrně rulandskému a ačkoli jsem přišel ve zcela jiné záležitosti, za chvíli jsem seděl u praskajících kamen „v presovni“ a začali jsme koštovačky pozvedat proti světlu. Mezi „milerkem“ z Podhumení a tím z humen, který bývá o poznání lepší, jsem se dozvěděl novosti z dědiny, kdo se žení a kdo je na umření, domluvili jsme se také, že letos slavně pochováme basu o končinách. Několikrát jsme vzpomněli básníka Oldřicha Mikuláška, jak říkával: *„Měl jsem dědečka a ten byl chytřejší než já. Jednou mě učil pít víno. Nejdřív zvedni sklenku proti slunci, pak ji podrž u ucha, uslyšíš v ní potopené zvony a také přičichni kvůli tomu buketu. A pak, pak už nepij, to nech těm barbarům!“* Dědečkových rad jsme se drželi jen částečně, a kde se vzala, tu se vzala, jak se říká, byla tu písnička, druhá, pak také soused, vinařova a moje žena.

Vžitá představa, milý čtenáři, ti říká, že teď nastal v poklidném vyprávění zlom, a pěkná nálada, písničky o víně se vytrácí (Nepij! Ty si tady sedíš a já ...Nedělej hlouposti! atd.), a že brzy nastane finále, tedy odchod domů. Opak je pravdou. S příchodem žen přechází naše zpívání z vojanských a pijáckých písní na písně žertovné a tak se navoněným sklepem nese: Dyž sem sa ožénil, byla tě to žena, nebylo ju vidět z malého jačmeňa. Z malého jačmeňa, z hrubého ovsa nic, dyby sa stratila, nenašel bych jí víc.... ale také na oplátku: Měla sem já muža, ten sa ježa bál a on celé noce doma neležal, dyž sem ho dom dohnala, do měcha ho vedžgala, tady mužu lež, donde na ťa jež!

A toto milé dobírání, písničky, na kterých víno má svůj nezastupitelný podíl, večery, které jsou naší formou dopingu, jedni deset, druzí dvacet let, bohatě stačí k zaplašení běžných každodenních starostí. Takže druhý den začínáme znovu s čistou myslí. Chce to málo: mít dobrého kamaráda, nejlépe vinaře s dobrým sklepem, plno kvalitního vína a pak jen brát z jedné bečky po druhé a z té nevyčerpatelné pokladnice písní...

Miloslav Hrdý